

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného J. Ď. pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 223 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“) prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. mája 2012 v Bratislave dovolanie obvineného J. Ď. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 22. marca 2011, sp. zn. 2 To/50/2009, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. Ď. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 16. marca 2009, sp. zn. 1 T 45/2008, uznal obvineného J. Ď. za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 25. septembra 2005 v čase o 6,15 hodine viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Subaru Forester, EČV: P.P., patriace spoločnosti ČSOB leasing, Panónska cesta 11, Bratislava po ceste I/50 od obce Svinná k obci Bánovce nad Bebravou, kde v križovatke s vedľajšou cestou II/516 v k. ú. Bánovce nad Bebravou v dôsledku prekročenia povolenej rýchlosti jazdy o 24,95 – 37,05 km/h za súčasného ovplyvnenia organizmu zostatkovým alkoholom v množstve 0,70 – 0,78 promile oneskorene reagoval na vchádzanie osobného motorového vozidla zn. Škoda 125 EČV: I.I., ktoré viedol A. M. st. a ktorý viedol svoje motorové vozidlo z vedľajšej cesty II/516 na hlavnú cestu I/50, následkom čoho vodič osobného motorového vozidla Subaru Forester J. Ď. v km 138,785 zozadu narazil do zadnej časti osobného motorového vozidla

zn. Škoda 125 a vodičovi A. M. st. spôsobil podvrtnutie krčnej chrbtice bez úrazových zmien na kostnom skelete stavcov krčnej chrbtice, pomliaždenie prednej hrudnej steny a pomliaždenie pravého predlaktia s dobou obmedzenia na bežnom spôsobe života v trvaní 3 týždne a jeho spolujazdcovi A. M. ml. spôsobil natiahnutie svalov krku a pomliaždenie krížovej chrbtice bez obmedzenia na bežnom spôsobe života s dobou liečenia od 25. septembra 2005 do 1. októbra 2005, pričom dopravnú nehodu zaviniť obvinený porušením ustanovenia § 4 odsek 3 písmeno b/ a § 15 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách.

Okresný súd obvineného J. Ď. za to odsúdil podľa § 223 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu okresný súd výkon trestu podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Zároveň mu okresný súd podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 42 (štyridsaťdva) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. por.“) odkázal okresný súd poškodeného A. M., trvale bytom P. č. X., D., s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie čo do výroku o vine a treste iba obvinený J. Ď..

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 22. marca 2011, sp. zn. 2 To/50/2009, podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku výrok o uloženom treste zákazu činnosti.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený J. Ď. prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Jána Legerského dovolanie. Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou bolo dovolanie doručené 2. marca 2012.

V dovolaní obvinený J. Ď. uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. Všeobecne k nim argumentoval tým, že podľa jeho názoru dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvého

stupňa sú založené jednak na chybnom postupe súdov oboch stupňov spočívajúcom v nerešpektovaní právoplatného rozhodnutia vydaného už predtým v priestupkovom konaní pre ten istý skutok a jednak v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku ako trestného činu a s tým súvisiacej nesprávnej aplikácii ustanovení zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“).

Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. potom konkretizoval, že z vykonaného dokazovania v jeho trestnej veci vyplynulo, že bol rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu v Prievidzi, Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, č. p. ORP-260-1/DI-PPE-2006 z 10. júla 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť toho istého dňa, uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v z.n.p. za skutok, ktorého sa dopustil 25. septembra 2005 tým, že viedol ako vodič osobné motorové vozidlo v smere od Trenčína do Bánoviec nad Bebravou, kde na križovatke s vedľajšou cestou bol ako poškodený účastníkom dopravnej nehody, ktorú zaviniť A... M. st. (teraz poškodený v jeho trestnej veci), pričom po vykonaní dychovej skúšky bolo zistené, že jeho spôsobilosť viesť vozidlo bola znížená požitím alkoholického nápoja, keď prístroj po vykonaní dychovej skúšky stanovil a číselne zobrazil príslušnú koncentráciu etanolu v dychu aj pri opakovaných skúškach a za to bol potrestaný jednak pokutou vo výške 6.000,- Sk a jednak zákazom činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov, do ktorej sa mu započítal čas od zadržania vodičského preukazu dňa 25. septembra 2005. Ďalej poukázal na to, že skutok bol v obžalobe pôvodne kvalifikovaný ako trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d/ Tr. zák., no okresný súd ho pri nezmenenom skutkovom stave uznal za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. Uviedol, že si je vedomý toho, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou skutku v obžalobe, no okresnému súdu vytýkal, že tento sa v odôvodnení rozsudku zmenou právnej kvalifikácie vôbec nezaoberal, čo je v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. upravujúcim spôsob odôvodnenia rozsudku. Ďalej dôvodil, že pri trestnom čine ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. konanie páchatel'a tiež (ako pri trestnom čine ohrozenia pod vplyvom návykovej látky § 201 písm. d/ Tr. zák.) spočíva v tom, že poruší dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, v prípade vodiča ide o povinnosti uložené mu v tom čase zákonom č. 315/1996 Z. z., ktorý v § 4 ods. 3 písm. b/ zakazoval vodičovi viesť vozidlo bezprostredne po požití alkoholického nápoja alebo požití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by ešte mohol byť pod ich vplyvom.

Z týchto skutočností obvinený J. Ď. vyvodil záver, že skutok, za ktorý bol odsúdený, je ten istý, za ktorý bol už predtým právoplatne postihnutý v priestupkovom konaní. Za to isté konanie bol teda postihnutý dvakrát, čo je v rozpore so zásadou *ne bis in idem*. V súvislosti s touto zásadou citoval článok 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky ako aj § 2 ods. 8 Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Pozornosť upriamil aj na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (rozhodnutia *Gradinger vs. Rakúsko* - rozsudok z 23. októbra 1995 a *Oliveira vs. Švajčiarsko* – rozsudok z 30. júla 1998), z ktorej podľa neho vyplýva, že „trestnú povahu“ majú všetky priestupky podľa slovenského zákona o priestupkoch, čo oprávňuje k záveru, že všetky priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 zákona o priestupkoch majú „trestnú povahu v zmysle dohovoru“. To znamená, že právoplatné potrestanie za takýto „trestný“ delikt zakladá prekážku veci rozhodnutej pre opätovné stíhanie za ten istý skutok, či už v správnom, alebo aj v trestnom konaní.

Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa námietkou neprípustnosti trestného stíhania náležite nevyrovnal. Zrušením napadnutého rozsudku vo výroku o uloženom treste zákazu činnosti síce odstránil duplicitu potrestania obvineného J. Ď., avšak nevykonal nápravu týkajúcu sa zásadnej veci a síce, že vzhľadom na potrestanie v priestupkovom konaní nebolo možné viesť proti nemu trestné stíhanie pre ten istý skutok, ale toto trestné stíhanie malo byť zastavené.

Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený J. Ď. argumentoval tým, že súdy oboch stupňov pri posudzovaní príčin vzniku dopravnej nehody nesprávne právne posúdili prvotnú (rozhodujúcu) príčinu vzniku dopravnej nehody a v nadväznosti na to nesprávne právne posúdili jeho trestnoprávnu zodpovednosť za vznik tejto dopravnej nehody. Súdy totiž vôbec neprihliadli na to, že k porušeniu hmotnoprávných ustanovení zákona č. 315/1996 Z. z. došlo zo strany oboch vodičov, a že rozhodujúcou príčinou nehody bolo práve porušenie ustanovení cit. zákona zo strany poškodeného A. M. st., ktorý vychádzal z vedľajšej cesty a nedal prednosť vozidlu obvineného J. Ď. idúceho po hlavnej ceste (čím porušil § 2 písm. d/ zákona č. 315/1996 Z. z). Konanie poškodeného A. M. st. z hľadiska právneho posúdenia príčiny vzniku tejto dopravnej nehody a tým aj vyvedenia trestnoprávnej zodpovednosti bolo primárnym (zapríčinilo vznik dopravnej nehody) a konanie obvineného J. Ď. bolo z tohto hľadiska len sekundárnym (mohlo mať za následok len nezamedzenie

vzniku dopravnej nehody vyvolanej iným účastníkom). Záver o možnej skoršej reakcii obvineného J. Ď. v prípade pomalšej jazdy a neexistencie možného vplyvu zostatkového alkoholu je len v rovine úvah vychádzajúcich zo znaleckých posudkov. Naopak, záver o nedaní prednosti v jazde poškodeným A. M. st. bol v konaní jednoznačne preukázaný. Tým, že súdy na vyššie uvedené skutočnosti neprihliadli a dospeli k záveru o trestnoprávnej zodpovednosti obvineného J. Ď., je rozhodnutie súdov oboch stupňov založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a zároveň na nesprávnej aplikácii ustanovení zák. č. 315/1996 Z. z.

V petite dovolania obvinený J. Ď. navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v jeho neprospech, a to najmä v článku 50 ods. 5 a článku 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj v článku 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v článku 14 ods. 5 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a v § 2 ods. 8 a v § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. a súčasne, aby zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/50/2009 z 22. marca 2011 a zároveň aj jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1 T 45/2008 zo 16. marca 2009 v celom rozsahu a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Samosudkyňa okresného súdu v zmysle § 376 Tr. por. zaslala rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, spolu s výzvou, aby sa k nemu v určenej lehote vyjadrili.

V lehote sa vyjadrila iba okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou, ktorá navrhla dovolanie obvineného J. Ď. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Vo svojom stanovisku uviedla, že podľa nej dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. splnený nie je, keďže pod tento dôvod primárne spadá porušenie ustanovení Tr. por. o povinnej obhajobe, ktorú skutočnosť obvinený J. Ď. nielenže nenamietal, ale v posudzovanom prípade ani k takému porušeniu nedošlo. K namietanému porušeniu zásady ne bis in idem uviedla, že táto podľa jej názoru nespadá pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ale skôr pod § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Zároveň ale uviedla, že v posudzovanej trestnej veci táto zásada porušená nebola, nakoľko nešlo o potrestanie za ten istý skutok. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania a následku. V danom prípade bol ale zistený oveľa závažnejší následok ako ten, za ktorý bol obvinený J. Ď. postihnutý v priestupkovom konaní. K ostatným námietkam obvineného J. Ď. uplatneným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. uviedla, že tieto sa týkajú výlučne skutkových zistení, ktoré dovolací súd nie je oprávneným preskúmať.

Dovolanie obvineného J. Ď. spolu so spisovým materiálom bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložené na rozhodnutie 24. apríla 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného J. Ď. a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho

opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Obvinený J. Ď. ako prvý v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osobe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie citovaného § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení v konečnom dôsledku zásadným spôsobom.

V trestnej veci obvineného J. Ď. nebol daný dôvod povinnej obhajoby v zmysle ustanovenia § 37 Tr. por. Obvinený J. Ď. po vznesení obvinenia 11. júna 2007 využil svoje právo a 26. júna 2007 si zvolil za obhajcu advokáta JUDr. Lukáča Jókaiia (*splnomocnenie v spise na č. l. 41*). Menovaný obhajca ho v trestnom konaní riadne zastupoval. Z dôvodu úmrtia obhajcu JUDr. Lukáča Jókaiia

(zomrel 8. augusta 2010) obhajobu neskôr prevzal splnomocnený obhajca JUDr. Ján Legerský, ktorý obvineného J. Ď. zastupuje aj v tomto dovolacom konaní. Z obsahu spisového materiálu dovolací súd zisťuje, že si obaja obhajcovia svoje povinnosti plnili riadne a k výkonu obhajovacích práv obvineného J. Ď. pristupovali aktívne a zodpovedne.

S poukazom na to dovolací súd konštatuje, že v posudzovanej trestnej veci porušenie ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe nezistil. Nakoniec obvinený J. Ď. v písomných dôvodoch dovolania nič v tomto smere ani nenamieta. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti možno preto konštatovať, že argumenty, ktoré vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. uplatnil obvinený J. Ď., stoja celkom zjavne mimo tohto dovolacieho dôvodu.

K námietke porušenia zásady *ne bis in idem*, ktorú obvinený J. Ď. uplatnil v rámci tohto dovolacieho dôvodu, dovolací súd uvádza, že tejto námietke pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania, konkrétne dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., na ktorú skutočnosť správne poukázala aj prokurátorka vo svojom vyjadrení. To ale platí iba vtedy, ak súd postupuje v zmysle ustanovenia § 567 ods. 7 Tr. por. a podľa § 371 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011, ako tomu bolo v tomto prípade.

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (*pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011*).

Vychádzajúc z citovaného rozhodnutia sa dovolací súd námietkou porušenia zásady *ne bis in idem* zaoberal a vyrovnal sa s ňou v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorý obvinený J. Ď. uplatnil ako ďalší v poradí.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. g/ Tr. por. nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti (§ 371 ods. 4 veta prvá Tr. por.).

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné uviesť, že tento je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

Dovolací súd ako prvé v rámci tohto dovolacieho dôvodu skúmal dôvodnosť námietky obvineného J. Ď. týkajúcu sa porušenia zásady ne bis in idem.

Táto zásada je vyjadrená v článku 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený

alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

Tento článok Ústavy Slovenskej republiky našiel svoj odraz v ustanovení § 2 ods. 8 Tr. por. a ďalej tiež v ustanovení § 9 ods. 1 písm. e/ a písm. g/ Tr. por., podľa ktorých trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené,

- ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmiernu a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené a
- ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

Vo vzťahu k medzinárodným zmluvám treba vychádzať z článkov 153 a 154c Ústavy Slovenskej republiky a s poukazom na ne predovšetkým z článku 4 ods. 1 Protokolu číslo 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa článku 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru - Právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný – znie: Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu.

Hoci obvinený J. Ď. v dovolaní poukazyval na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa aplikácie zásady ne bis in idem (Gradinger vs. Rakúsko, Oliveira vs. Švajčiarsko), nespomenul v tomto smere zrejme najpodstatnejšie rozhodnutie, konkrétne rozhodnutie veľkého senátu ESLP z 10. februára 2009 vo veci Zolotukhin proti Ruskej federácii – číslo sťažnosti 14939/03. V tomto rozhodnutí veľký senát ESLP zjednotil dovtedy nie celkom jednotnú rozhodovaciu činnosť ESLP týkajúcu sa aplikácie čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru.

Z tohto rozhodnutia jednoznačne vyplynulo, že

- prekážku ne bis in idem tvorí len konečné odsudzujúce alebo oslobodzujúce rozhodnutie;
- po tom, čo dôjde ku konečnému rozhodnutiu (alebo čo uplynú lehoty, po ktorých sa rozhodnutie stane konečným), už nemožno v tom istom štáte tú istú osobu nielen súdiť a odsúdiť, ale nemožno už voči nej ani viesť nové konanie pre ten istý delikt, ani pokračovať v tom istom konaní o tomto delikte (to sa netýka mimoriadnych opravných prostriedkov);
- pre posúdenie, či ide o tento istý delikt (idem), nie je rozhodujúce ako sú delikty právne posúdené, či ide o delikty s rovnakým názvom, ani či ide o „trestné“ delikty podľa toho istého zákona (môže ísť o „trestný“ delikt, ktorý bude v jednom konaní posúdený podľa trestného zákona a v ďalšom napríklad podľa zákona o priestupkoch alebo podľa zákona o cestnej premávke a pod.);
- pre posúdenie, či ide o ten istý delikt (idem), je rozhodujúce, či ide v oboch prípadoch o „zhodné konanie“ alebo aspoň o konanie, ktoré „je v podstate rovnaké“, ktoré sa vyznačuje zhodným „súborom konkrétnych skutkových okolností, neoddeliteľne spojených v čase a priestore.“

Z uvedeného teda vyplýva, že judikatúra ESĽP vo vzťahu k článku 4 Protokolu č. 7 Dohovoru dopadá tak na činy kvalifikované vnútroštátnym právom ako trestné činy, ako i na činy ním kvalifikované ako priestupky, prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty. ESĽP sa priklonil k záveru, že zákaz ne bis in idem nie je obmedzený len na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady označil za rozhodujúcu totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie. Zásadný význam má teda povaha daného činu, pretože tento článok nepochybne dopadá na všetky činy naplňajúce znaky trestného činu a bráni dvojitému stíhaniu a potrestaniu za tieto trestné činy. Na druhej strane sa nevzťahuje na všetky menej závažné činy, kvalifikované našim právnym poriadkom ako priestupky alebo iné správne delikty, prípadne ako disciplinárne delikty.

Vzhľadom na špecifické ponímanie činu podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) možno zásadu ne bis in idem vzťahovať iba na tie činy kvalifikovateľné správnymi prípadne inými príslušnými orgánmi ako menej závažné

činy, teda priestupky, prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty, ktoré majú trestnoprávnu povahu. Povaha deliktu sa v tomto smere posudzuje tak z hľadiska chráneného záujmu (či ide o záujem všeobecný alebo partikulárny), z hľadiska adresáta normy (či je norma adresovaná všetkým občanom alebo len skupine osôb so zvláštnym statusom) a z hľadiska účelu a typu sankcie (či má represívny charakter) (*pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 20. apríla 2011, sp. zn. 5 Tdo 18/2011*).

V kontexte vyššie uvedeného ako aj judikatúry EŠLP dovolací súd nemá pochybnosti o tom, že všetky priestupky podľa zákona SNR číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v z. n. p., teda aj priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 cit. zákona majú trestnoprávnu povahu v zmysle Dohovoru. To znamená, že právoplatné potrestanie za takýto priestupok zakladá prekážku vecí rozhodnutej pre stíhanie za ten istý skutok či už v správnom, alebo aj v trestnom konaní.

Vzhľadom k tomu dovolací súd skúmal, či sa skutkové okolnosti uvedené v rozhodnutí o priestupku č. p. ORP-260-1/DI-PPE-2006 z 10. júla 2006, ktoré vydal Okresný dopravný inšpektorát v Partizánskom, Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi (*d'alej len „rozhodnutie o priestupku“*), pokrývajú so skutkovými okolnosťami uvedenými v tzv. skutkovej vete výroku rozsudku okresného súdu, ako to v dovolaní namietal obvinený J. Ď..

Rozhodnutím o priestupku (v spise na č. l. 12) bol obvinený J. Ď. postihnutý za to, že

dňa 25. septembra 2005 v čase o 6,15 hod. po ceste č. 1/50 v smere od obce Trenčín na obec Bánovce nad Bebravou viedol osobné motorové vozidlo značky Subaru Forester ev. č. P.P., pričom na križovatke ciest 1/50 a II/516 bol ako poškodený účastníkom dopravnej nehody, ktorú zaviniť A. M., nar. X., bytom D., ul. B. č. X. Po príchode službu konajúceho policajta ODI Trenčín bol vodič Ď. vyzvaný k dychovej skúške do analyzátoru dychu Alcotest Dräger 7410 ARLN-0253, ktorým sa určuje objemové percentu alkoholu v krvi pomocou elektronického senzoru, či jeho spôsobilosť viesť vozidlo nebola znížená požitím alkoholického nápoja alebo užitím inej návykovej látky. Prístroj po vykonaní dychovej skúšky stanovil a číselne zobrazil hmotnostnú koncentráciu etanolu v dychu s hodnotou 0,16 mg/l, čo bolo zaznamenané a vytlačené na tlačiarňi č. ARFC-0243 číslo merania 0267 o 8,15 hod. Vodič bol poučený o práve žiadať odber krvi alebo iného biologického materiálu,

či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Uvedeným konaním J. Ď. porušil ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b/ zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, čím bol uznaný za vinného zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch uložená sankcia a/ pokuta vo výške 6.000,- Sk a b/ zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov, pričom v zmysle § 14 ods. 2 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch sa mu do zákazu činnosti započítal čas zadržania vodičského preukazu dňa 25. septembra 2005. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. júla 2006.

Okresný súd rozsudkom zo 16. marca 2009, sp. zn. 1 T 45/2008, uznal obvineného J. Ď. za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedené vyššie v odôvodnení tohto uznesenia (na str. 2).

Pre vymedzenie totožnosti skutku je nutné najprv ozrejmiť samotný pojem skutok. Zákon pojem skutok používa, ale ho nedefinuje. Jeho vymedzenie sa prenechalo trestnoprávnej teórii resp. praxi. Tie zhodne pod pojmom skutok rozumejú nejakú udalosť vo vonkajšom svete, ktorá je charakterizovaná určitým konaním obvineného a následkom, ktorý bol týmto konaním spôsobený, ak je tento následok relevantným z hľadiska noriem trestného práva. Skutok môže vykazovať znaky jedného, dvoch ale i viacerých trestných činov. Ako skutok je táto udalosť vymedzená v príslušnom rozhodnutí orgánu činného v trestnom konaní resp. súdu. Skutkom teda rozumieme súhrn opísaných skutkových okolností, nie ich právne posúdenie (kvalifikáciu).

Zodpovedanie otázky, ktoré prvky skutku musia byť zhodné, aby bola zachovaná jeho totožnosť, je pomerne zložitá, hoci v teórii trestného práva sa jej venuje veľká pozornosť. Keďže podstata skutku spočíva v konaní a v jeho následku, bude totožnosť skutku zachovaná vždy vtedy, ak bude zachovaná buď totožnosť konania, alebo totožnosť následku. To platí nielen v prípade absolútnej zhody v konaní alebo v následku, ale tiež v prípadoch, keď bude zachovaná úplná zhoda aspoň v konaní pri rozdielnom následku alebo naopak, ak bude zachovaná úplná zhoda aspoň v následku pri rozdielnom konaní. Totožnosť skutku bude

dokonca zachovaná aj v prípadoch len čiastočnej zhody v konaní alebo len čiastočnej zhody v následku, avšak iba vtedy, ak pôjde o čiastočnú zhodu v podstatných okolnostiach, ktorými sa rozumejú predovšetkým skutkové okolnosti charakterizujúce konanie alebo následok z hľadiska formálnych znakov skutkových podstat trestných činov a im po formálnej stránke korešpondujúcich priestupkov, ktoré prichádzajú do úvahy.

Zároveň ale treba uviesť, že hoci orgány činné v trestnom konaní a sudy v Slovenskej republike vychádzajú z totožnosti skutku, tak z čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru je zrejmé, že tento nehovorí o opätovnom stíhaní pre ten istý skutok (act), ale o opätovnom stíhaní pre ten istý čin (criminal offence).

Vyplýva to mimo iného i z rozhodnutia ESLP vo veci Oliveira proti Švajčiarsku, na ktoré v dovolaní poukázal i obvinený J. Ď. Okolnosti tohto prípadu spočívali v tom, že sťažovateľka dostala na zľadovatej vozovke šmyk a narazila do dvoch áut, pričom jedna osoba utrpela vážne zranenie. Policajný orgán jej pre neprispôsobenie rýchlosti uložil pokutu 200 CHF podľa švajčiarskeho zákon o cestnej premávke. Neskôr jej uložil trestný súd pokutu 2 000 CHF za ublíženie na zdraví z nedbanlivosti trestným príkazom. V konaní o odpore súd znížil pokutu na 1500 CHF. Konštatoval, že predchádzajúce vybavenie veci správnym orgánom nebráni trestnému stíhaniu, ale napriek tomu rozhodnutie správneho orgánu zrušil a pokutu zaplatenú na jeho základe odpočítal od pokuty, ktorú uložil súd. Odvolací súd rozhodnutie potvrdil, ale konštatoval pochybenie policajného orgánu v otázke právneho posúdenia skutku. Sťažovateľka namietala, že policajný orgán vedel o vážnom zranení obeť nehody, aj keď sa o ňom v rozhodnutí nezmenil. Vedel teda, že vybavenie veci nepatrí do jeho kompetencie, avšak napriek tomu o veci rozhodol a nepostúpil spis štátnemu zastupiteľstvu.

ESLP konštatoval, že ide o „...typický príklad, keď jeden skutok predstavuje viac trestných deliktov (ideálny súbeh). Charakteristickou črtou tohto pojmu je, že jediný kriminálny čin predstavuje dva samostatné trestné delikty, v tomto prípade nezvládnutie riadenia vozidla a nedbanlivostné ublíženie na zdraví. V takýchto prípadoch prísnejší trest zvyčajne absorbuje menej prísny. Neexistuje nič, čo by v takej situácii porušovalo čl. 4 Protokolu č. 7, pretože toto ustanovenie zakazuje súdiť ľudí dvakrát za ten istý trestný delikt, zatiaľ čo v danom prípade jeden skutok predstavuje viac trestných deliktov (ideálny súbeh), jeden kriminálny čin predstavuje dva samostatné delikty.“

ESLP teda vo veci Oliveira proti Švajčiarsku konštatoval, že čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru zakazuje súdiť ľudí dvakrát za „ten istý trestný delikt“ a nebráni ich opakovanému súdeniu za „ten istý skutok“, ak predstavuje viacej samostatných deliktov v jednočinnom súbehu. V tejto veci síce súd pripustil, že by bolo lepšie, keby o oboch deliktoch bolo rozhodnuté jedným orgánom v jednom konaní, ale dospel k záveru, že nesprávny postup nebol sťažovateľke na ujmu. Ustanovenie článku 4 Protokolu č. 7 Dohovoru, podľa názoru ESLP nebráni tomu, aby o jednotlivých deliktoch, hoci majú základ v jedinom skutku, rozhodovali rôzne orgány. Tým skôr, ak jednotlivé sankcie nie sú kumulované, ale absorbované, ako by to bolo aj v prípade, keby o oboch deliktoch rozhodoval ten istý orgán.

Priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 31. decembra 2008, dopustí ten, kto ako vodič počas vedenia vozidla požíje alkoholický nápoj alebo užije inú návykovú látku, alebo vedie vozidlo bezprostredne po požití alkoholu alebo užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by mohol byť pod ich vplyvom.

Trestného činu ublíženia na zdraví sa podľa § 223 Tr. zák. dopustil ten, kto inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženu mu podľa zákona. Za to sa potresce odňatím slobody až na jeden rok alebo zákazom činnosti.

Vychádzajúc z uvedeného teoretického výkladu ako aj judikatúry ESLP, porovnávajúc skutok, za ktorý bol obvinený J. Ď. postihnutý v priestupkovom konaní, so skutkom vyjadreným v tzv. skutkovej vete výroku rozsudku okresného súdu, za ktorý bol odsúdený v trestnom konaní, dospel dovolací súd k záveru, že tieto skutky nie sú totožné. V podstate ide o obdobný prípad, aký riešil ESLP vo veci Oliveira vs. Švajčiarsko, keď sa jeden skutok delí na viac trestných deliktov (ideálny súbeh).

Ako vyplýva z rozhodnutia o priestupku, v priestupkovom konaní bol obvinený J. Ď. postihnutý za vedenie osobného motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, teda za porušenie § 4 ods. 3 písm. b/ zákona o premávke na pozemných komunikáciách. V trestnom konaní bol potom obvinený J. Ď. odsúdený za ublíženie na zdraví z nedbanlivosti, ktoré spôsobil tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženu mu podľa zákona, konkrétne ust.

§ 4 ods. 3 písm. b/ a § 15 zákona o premávke na pozemných komunikáciách. Je teda evidentné, že nejde o ten istý čin predovšetkým z hľadiska spôsobeného následku – ublíženia na zdraví. Za tento následok nebol obvinený J. Ď. v priestupkovom konaní postihnutý.

Aj s poukazom na právnu kvalifikáciu oboch konaní možno konštatovať, že nejde o stav, kedy by sa znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. a znaky skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 31. decembra 2008 zhodovali. Každá norma totiž chráni iný objekt (na jednej strane je zdravie človeka, na strane druhej záujem na zabezpečení plynulej a bezpečnej cestnej premávky).

Obvinenému J. Ď. ale možno dať za pravdu v tom smere, že mu v posudzovanej trestnej veci bolo opakovane pričítané porušenie dôležitej povinnosti uloženej mu v ust. § 4 ods. 3 písm. b/ zákona o premávke na pozemných komunikáciách, keď práve za porušenie tejto dôležitej povinnosti bol už priestupkovo postihnutý. Okresný súd preto pri právnej kvalifikácii skutku na porušenie tejto konkrétnej povinnosti už prihliadať nemal.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, dôvod dovolania podľa § 371 odseku 1 písm. i/ nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Zároveň však dovolací súd konštatuje, že zistené porušenie zákona nijak zásadne postavenie obvineného J. Ď. neovplyvnilo, keďže obvinený J. Ď. porušil aj ďalšiu dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom o premávke na pozemných komunikáciách, konkrétne v ustanovení § 15 citovaného zákona (rýchlosť jazdy), za ktorú v priestupkovom konaní postihnutý nebol. Právna kvalifikácia skutku ako trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. sa teda v konečnom dôsledku nijako nemení a táto zodpovedá stavu veci a zákonu.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. považuje dovolací súd za potrebné ďalej uviesť, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne

skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu (zavinenie). Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (*stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté 14. júna 2010 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 1/2011*).

Platí tiež, že nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (porušenia práva na obhajobu), resp. podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (nesprávne právne posúdenie zisteného skutku), ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech (*pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 15/2009 z 22. júla 2009*).

Obvinený J. Ď. vo zvyšnej časti dovolacích námietok, ktoré uplatnil vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., namietal rozsah vykonaného dokazovania, proces hodnotenia dôkazov, ako aj z nich plynúce a súdmi ustálené skutkové zistenia. Následne vykonané dôkazy hodnotil z vlastného uhľa pohľadu a vyvodzoval z nich iné, pre seba priaznivé, skutkové závery (*išlo napr. o námietky, že súd neskúmal prvotnú príčinu vzniku dopravnej nehody, že záver o jeho skoršej reakcii v prípade pomalšej jazdy a neexistencie možného vplyvu zostatkového alkoholu je len v rovine úvah, naopak záver o nedaní prednosti v jazde zo strany poškodeného je z vykonaného dokazovania jednoznačne preukázaný, ďalej že prvotnou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo nedanie prednosti v jazde zo strany poškodeného a že jeho konanie je z tohto pohľadu len sekundárne, atď.*).

Obsah týchto námietok v kontexte cit. stanoviska a judikátov dovolacieho súdu nemožno vyhodnotiť inak, ako námietky skutkového charakteru, ktoré svojim obsahom stoja celkom zjavne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V dovolacom konaní platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a právnych záverov konštatuje, že v trestnej veci obvineného J. Ď. dôvod dovolania upravený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. evidentne splnený nie je, a že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemožno použiť, lebo zistené porušenie zákona postavenie obvineného J. Ď. nijak zásadne neovplyvnilo. S poukazom na to dovolací súd

s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. Ď. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. mája 2012

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Véghová